

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetes 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger. 2'50

LA HIDRA CUBANA

Si D. Arseni no s'espavila á matar depressa á l' Alimanya, podrá succehir que l' Alimanya se-'l menji.

LA FESTA DEL PRIMER DE MAIG

ONTA ja cinch anys d'existència y ha anat atenuantse la forma intensa y en alguns punts violenta que revestí en los primers de la séva celebració. Tothom recordará lo pánich que semblá apoderarse de certas poblacions, entre ellas la de Barcelona. Los vehíns, la vigilia, anavan á fer provisions per alguns dias, com si la ciutat estigués amenassada de un llarch siti. Quedavan totalment interromputs los traballs y no era cosa fácil reanudarlos lo día següent de la festa, no fa tant qui prenía peu de aquella interrupció momentánea pera proclamar la *huelga general*, ab tot lo seu corteig de desordres y disgustos.

Tot aixó ha passat, y al impuls cego ha succehit la reflexió serena. No pecarém de lleugers si atribuhim una gran part de aquesta atenuació als excessos dels terroristas. Certas actituds tendeixen sempre á provocar violencias per part dels que no saben contenir los seus impulsos dintre dels límits de lo convenient y de lo lícit. Per aixó, sens dupte, la gran massa obrera, qual honradés está renyida ab l'empleo de medis criminals, ha cregut necessari adoptar los temperaments de la circunspecció y de la prudencia. Y res hi ha perdut al ferho aixís.

La festa del primer de maig, causa en un principi de no pocas alarmas, ha acabat per captarse numerosas simpatías. Es lo *memento* de las classes desvalgudas, victimas de la mala organizació social, que aspiran á millorar la séva sort, ja obtenint una disminució en las horas de son fatigós treball, ja alcansant pel seu esforç una millor recompensa, que 'ls permeti atendre dignament á totas las necessitats de la existencia y participar dels goigs de la vida.

Unicament los sers empedernits, privats de sentiments humanitaris poden deixar de simpatisar ab aquesta aspiració tan legítima, que ben encaussada ha de contribuir á elevar lo nivell de la humanitat.

Mes las transformacions socials no poden efectuar-se de una manera repentina. Es impossible dormir-se en la miseria pera despertar en l'abundancia. Las resistencias son enormes y l'intent de arrollarlas per medi de la violencia está probat que produheix resultats contraris als mateixos fins dels que 's proposan acabar ab ellas de una manera soptada.

En una qüestió tan complexa com la de la millora social, no sempre la línia recta es la mes curta, de la mateixa manera que caminant s'avansa mes flanquejant una montanya que embestint las sévas faldas, sobre tot quan aquestas són molt aspres ó totalment inacessibles.

Las teorías mes seductoras solen estrellarse en las asperras de la realitat.

Los progressos humans s'han realisat sempre paulatinament y ab lo concurs de la voluntat ferma de la massa y de la inteligencia clara dels sers dotats de condicions superiors. Aixís se realisarà també la reforma social. De tots los ensomnis acariciats pels que voldrían transformar lo mon acomodantlo als seus plans y projectes únicament lograrán cristallisar aquells que s'acomodin á la realitat, de la mateixa manera que las llevors no germinan sino en terreno degudament abonat y baix la influencia de un clima propici. La humanitat es un conjunt de sers lliures, que may podrá transformarse en un conjunt de autómatas. Arriban á la igualtat, sense detriment de la llibertat individual: tal es lo difícil problema que 's persegueix, y que únicament á través dels sigles, y per medi de una llarga serie de transformacions, pot anarse acostant al ideal de la séva solució definitiva.

Ab aquestas idees concorda 'l manifest donat aquest any per las principals agrupacions obreras de Barcelona, ab motiu de la festa del primer de maig. En ell s'hi llegeixen párrafos tan expressius com lo següent que aném á transcriure:

«Los fonaments de la societat capitalista no 's conmourán lo mes minim ni ab motins improvisats, ni ab bombas de dinamita. Lo mal social radica en l'organización de la propietat y en las formas que revesteix la producció y l'canbi. Hi ha que operar, donchs, l'organisme social; hi ha que dirigir tots los atachs á las lleys fonamentals de aquest ordre burgés; hi ha que invadir, mitjansant la *lluyta política*, las corporacions oficials y l'*Parlament*, á fi de inocular l'esperit revolucionari del Socialisme en la constitució del Estat. Unicament aixís se logrará obrir las inteligencias dels ignorants, y únicament aixís se logrará formar de la classe treballadora un exercit re-

volucionari y conscient, capás de acabar ab l'explotació del home per l'home y de establir y consolidar una nova era de ventura y pau pera 'l poble.»

Aquest llenguatge sensat denota que la direcció de las classes treballadoras ha trobat lo camí práctic que ha de portarlas á l'emancipació.

Y aixó fa que doném mes importancia avuy á la festa del primer de maig que 'ls primers anys de celebrarse, ab tot y apareixer avuy mes pacífica y molt menos ruidosa que llavoras, puig aixís com en los primers anys produhi estériis alarmas, la de avuy engendra sinceras simpatías. Avants signé foch y avuy es llum.

P. K.

os morets continúan entreteintse agradablement. Cada vegada que un barco mercant, sobre tot si es espanyol, s'aproxima á las sévas costas, fan tot lo possible per abordar-lo y saquejarlo. Tal vá succehirli no fá molts dias á un pobre bergantí que una ratxa de vent vá arrimar á n' aquellas plat-

xas hospitalarias. Apenas lo van veure venir se li van tirar á sobre com una bandada d' esparvers.

Algú proposa que s'envihin barcos de guerra á bombardejar aquellas costas. ¡Inhumans!

¿Volen dir que no seria més cristiá enviarhi un cos d'exercit y disposarho tot per celebrarhi unas quantas missas de campanya? ¿Per qué no repetir lo de Melilla, haventnos anat tan bé?

No, es inútil que breguin los productores: lo cabotaje ab l'isla de Cuba no s'establirà mentres en Romero Robledo formi part del guborn. ¿Qué dirían los sucras malagenyos si pogués entrar á Espanya 'l sucre de aquella isla?

Está decretat aixís mal pesi á la nostra estrella: salvís, Málaga la bella, y que 's revertí 'l país.

Lo foment de las relaciones comercials entre la Peninsula y la isla de Cuba, podria establir llassos de unió sólida y duradera entre la mare pátria y aquella provincia trasatlántica... y fins arrebatat un arma poderosa que 'ls separatistas esgrimeixen ab gran profit.

Pero lo primer es lo primer, y aquí lo que més importa es qu' en Romero Robledo se surti ab la séva. Y mentres tant, com diu l'adagi: «las cañas se vuelven lanzas.»

Si, senyors: totas las canyas; hasta las *canyas de sucre*.

De diumenje en vuit se celebran las elecciones municipales. Per lo que toca á Barcelona, l'espectacle no pot ser mes trist. Mentres los que blasonan de revolucionaris *enragés* proclaman lo retrahiment, las representacions dels partits no han donat un pas per entrar en inteligencias á fi de plantar cara als tupinaires de la monarquia.

Y entre tant alguns famélichs, aprofitant aquest desgabell, s'arrossegan per sota de la taula del hereu Pantorrillas á veure si poden atrapar algún os en forma d'acta concedida generosamente á compte dels sitis reservats á las minorías.

Apartem los ulls y l'estómach de aquest aguerós desconcert, mentres esperém que lluheixin pel partit republicá de Barcelona dias mes serém, en que l'abnegació, l'enteresa y l'bon sentit á tots ens il·luminin.

Al principi que 'ls conservadors eran dalt del candeleró blasonavan de gastar una gran franquesa propagant las noticias de Cuba per dolentas que fossen, y exagerant si á má venia la séva gravetat.

Avuy, en cambi, callan com uns morts. Las noticias que reben se las guardan per ells, y per mes que tothom se sobresalti á observar certs misteris incomprendibles, no fan res enterament pera calmar las justas alarmas del país.

Y lo mes bonich es que 's donava per mort á n' en Guillermón, y ara resulta que 'l cabecilla negre encare es viu.

Per mort donavan també á Joseph Maceo, y després s'ha sabut que continúa manant la séva partida, ab la qual, últimament, las tropas leals s'han vist las caras.

Al país que tants sacrificis se li exigeixen, no se li dona la més mínima satisfacció... ni la satisfacció de dirli la veritat.

Y ben mirat ens está bé: may ab mes rahó que ara pot dirse que tenim lo guborn que 'ns mereixém.

S'están celebrant *meetings* de vinicultors en distintas regions d'Espanya, y per tot arréu se proclama la necessitat de constituir un nou partit que sols se preocupi de la qüestió vinícola.

¡Lo que pot la desesperació de las classes productoras!... Los partits actuals se mostren tan *ayguallits* que no es extrany que hi haja qui intenti constituir lo partit del *o*.

Ara sols falta que 'ns puji al cap porque tots los espanyols fém de una vegada lo que ja fá temps hauriam hagut de fer.

A Logronyo s'ha celebrat una reunió magna de republicans de totas las fraccions, acordant la formació de un partit únic, que portará 'l títol de partit republicá espanyol.

Lo numerós comité encarregat de organisar lo partit, ha acordat acceptar lo procediment revolucionari sempre que convingui y lluytar en las urnas, aprofitant totas las ventatjas que ofereix la resolució y la perseverancia en l'ús dels medis legals.

S'ha de reconeixer que 'ls nostres correligionaris de Logronyo han donat un hermós exemple á tots los republicans d'Espanya.

Lo dissapte próxim publicarém lo número extraordinari corresponent al mes de maig. Tenim preparats dibuixos y text que no duptém han de complaure á nostres constants favoreixedors.

CARTAS DE FORA.—*Sant Andréu de la Barca*.—«Es lo cas que á l'any 78 en que fini l'última campanya de Cuba tornava un servidor junt ab varios companys de aquella tan rica com mortífers Antilla ab la llicencia absoluta á la butxaca y la promesa de que al arribar á la Peninsula 'ns serian abonats integros los alcances defensats penosamente ab perill de la vida y á costa de la salut dels nostres cossos. Al desembarcar á Santander poguerem apreciar la formalitat del Guborn, puig de un deute tan sagrat sols la meytat ens fou satisfet; en cambi 'l General Gobernador en una arenga que 'ns dirigi, va prometre solemnement que se 'ns pagaria 'l resto á la major brevetat. *Huevos frescos y buenos consejos*; puig á pesar del temps transcorregut no he percebut ni un céntim de tan legítim crédito: y per compte de cobrar en moneda vaig estar á punt de rebre de un'altra manera en certa oficina militar ahont me dirigi per reclamar lo qu' es méu.—El procediment dels alcances de Cuba 'l segueixen per lo vist també en nostra Audiencia, ahont sols abonaren al infrascrit la meytat de las dietas que devia percibir en concepto de jurat, quedant l'altra meytat per quan hi hauria diners, que será, per lo vist, el dia del judici final á las tres de la tarde.—J. A.

Valls.—A la iglesia de Sant Joan s'están fent exercicis pera donas solas. Jo no sé en que consistiran los tals exercicis, estant excludits d'ells, á excepció dels enotatats, los individuos del sexo fort. Lo que si sé es que l'altre vespre las portas de la iglesia estavan molt ben guardadas no deixant entrar á cap home, haventse format d'ells un numerós grupo en lo carter que movia la gran barrila. Per últim se presenta un marit que tenia la dona á dintre y volia anarla á buscar per ser ja hora de sopar, y haventse negat l'entrada se promogué un alborot de quaranta mil capellans. En nom de la tranquilidad pública haurian de prohibirse uns exercicis tan sospitosos com ocasionats á escándols.

Odena.—Lo nostre arcalde, trepitjant la llei, se negá á que un Centre federalista legalment constituït, pogués celebrar diumenje la seva inauguració. Sobre aquesta caparrada de un arcalde que per lo vist olvida las garantías que la llei otorga als ciutadans, cridém seriament l'atenció de l'autoritat superior de la provincia.

L' ÚLTIMA PARAULA

CARTA D' UN TRIPULANT DIFUNT DEL «REINA REGENTE»

ENYOR director de LA CAMPANA:

Per acabar, porque aixó ja dura massa y semblém una colla de jugadors que disputan la jugada després que han perdut la partida, me dirigeixo á vosté á fi de que tinga la bondat de ferse eco de lo que pensém, de lo que volém y de lo que esperém.

Comprenem perfectament que 'ls vius estiguin acolorats—hem entrat ja al Maig—y tinguin valor y agafin per sentir las causas del naufragi; pero nosaltres, que 'ns trobem sota dos cents metros d'aygua—no ho hem amidat ben bé—ens ho prenem molt mes á la fresca y ho veyém á través d'un prisma completament distint.

Tots los que han tractat de buscar l'origen de la catástrofe del nostre barco han preguntat qui va donar las ordres per l'últim viatge, quant carbó d'nyu, com estava la máquina...

¡Ridículas insignificancias! ¡inútils puerilitats! Quan un home mata á un altre ¿que 's pregunta qui va fer la pistola, de quina classe era la pólvora, ni si la bala era cónica ó esférica?

No: lo que s'indaga es lo perquè del crim, los orogens, lo gènesis del conflicte que ha tingut son epilèch en l'assassinat.

En l'assumpto del nostre naufragi hi ha cárrechs y acusacions per tothom. Per la casa constructora del barco; pel marino que aquell temps era ministre, pel què va enviarlo á Tan-

ger... No mes falta que 's busqui bronquina al magatzemista d' efectes navals que va vendre 'l color per pintá 'l casco.
¡Pobres curts de vista! Es mes lluny la causa de la catástrofe, molt mes lluny... molt mes.

¿Vol que li fassi una mica d' historia? Ja veurá.
Quan se construeix un barco, lo moment mes solemne es lo de la botadura. L' astillero s' ompla de banderas y gallardets, s' alsa un tablado revestit de telas dels colors nacionals, se convida al acte á una infinitat de personas distingidas, y fins hi ha banquetes ab xampany, brindis, discursos y demés retóricas cómich-lirica.

Pero lo gran, lo grandió de la ceremonia es lo moment de la benedicció.

Jo no hi era á la botadura del *Reina Regente*; pero un que va assistirhi y que ara es aqui baix ab nosaltres, ens ho ha contat.

—La multitud ni respirava, totes las miradas estavan fixas en un personatge: aquest personatge era 'l sacerdot que anava á benehir lo *crucero*. Lo reverendo aixecá 'l brás, feu lo sagrat signu, pronunciá las paraulas de ritual... y 'l embarcació comensá á relliscar magestuosa envers las onas, mentres la inmensa generació que contemplava l' acte prorrumpia en estrepitosos aplausos. Lo *Reina Regente* estava benehit...
Aqui comensan los nostres duptes, senyor Director. La benedicció dels barcos, una de dugas; serveix per alguna cosa, ó no serveix. Si es un acte inútil, ¿per qué 's practica? Si en efecte es una precaució eficaz ¿de que li ha servit al *Reina Regente*?

Per xó, com qui no té res que fer lo gatipentina, nosaltres aqui baix ens preguntem ab freqüencia:

—¿Y si la nostra desgracia, en lloch de ser deguda á defectes del casco, á desproporcions del artillat ó á deficiencias de la máquina, fos consecuencia d' equivocacions en la benedicció?
De la mateixa manera que s' erra l' engenier naval, y 'l fundador dels canons y 'l constructor de la máquina ¿per qué no pot equivocarse 'l sacerdot que beneheix lo barco?

Aixó es lo que nosaltres ens dihém devegadas y aixó es lo que jo li faig avinent, may siga sino perque la idea s' aprofiti en lo que valgui. Cabalment mentres nosaltres anavam á fons, benehits y tot, lo ministre de Marina era á Cádiz pera presentar la benedicció del acorssat *Carlos V*.

¿Ja 'l van despatxar millor que á nosaltres?
¿No valdria la pena de mirar si la benedicció es prou sólida y está ben colocada?

Ara que ja li he dit lo que pensém, li manifestaré en pocas paraulas lo que volém y esperém.

Fins aqui sota arriban los ecos dels centenars de funerals que s' están celebrant per nosaltres en totes las poblacions d' Espanya. Tothom resa, tothom prega, totes las campanas brandan, totes las orgas ploran, tot lo món pensa en las nostras ánimas.

Mil gracias... pero ja n' hi ha prou. ¿Tan pecadors ens consideran, que ab tants sufragis, ab tants *requiems* encara no 'ns creuben redimits?

Si volen fer algún funeral més, aplíquino per l' ánima dels ministres vius, que cregui que ho necessitan més que nosaltres. Y 'ls diners que recullin, no 'ls deixin extraviar per las sagristias ni pels establiments oficials. Fassin que vagin *directament* á mans de las nostras viudas, de las nostras mares, dels nostres órfens...

Aixó es tot quant té que dirli aquest tripulant del *Reina Regente*,

Joan Qualsevol.

FANTASTICHE.

Per la copia:

LO PRIMER DE MAIG

(Entre municipals)

En Xanxes topa ab en Pérez, s' arramban en un portal, y tot fenthi un cigarrillo se posan á conversar.

—¿Qué tal? ¿qué ordenes te han dado?

—Pues, las mismas de cada any: que mire si se fan grupos, que procure vichilar las personas sospechosas y que en cas de daltabaix, sin dejar de ser enérchich, vacha contemporisant, porque diu que no se puede matar todo lo que es gras, ¿Y á tí?

—Poco mas ó menos, creo que me han dicho igual, aunque, si he de serte franco, de lo que mandan allá no siendo cosa de anguila casi nunca hago cabal.

—¡Noy, lo mismo que yo pienso!

¿Por nueve rals que nos dan hemos de ir á amohinarnos y ponernos mals-de-cap, malquistantnos con el pueblo que es de donde, bien mirat, procedemos casi todos?

—Muy bien, Pérez; no vas mal: una cosa son las besas y otra cosa es trabajar.

¿Y qué tal? ¿cómo va el día?

—¿Cá!

¿Y qué quieres tú que pase!

—¡Oh, qué sabe un hom! Veurás; como dicen que este día es la fiesta del treball y las clases proletarias quieren las vuit horas... —¡Ay!

—¿Si tú supieses la rabia que á mi me viene al pensar que el pueblo malgasta el tiempo

pidiendo ese disbarat!

—¿Qué encuentras que pide massa?

—¡Claro que sí! ¿De quin sant ha de querer tantas horas de trabajo?

—¡Ah! Ahora ¡hi caych:

tu calculas que con ocho hay demasiado... —¡Y es clar!

O si no, tú mismo cuéntalo: suponte por un instant que el grito de las vuyt horas se convierte en ley legal, obligatoria y forzosa... A ver ¿qué negocio fan con esta nueva conquista los pobres municipales? Que nos clavan de trabajo vuit horas, ¡vuit!... ¿Te has fijat en la cosa, amigo Xanxes? —Ya lo veo... —¡Nunca!

—¡Y pues!... Aquí verás si tengo razón de sobra al dir que eso caps de pa que diricheixen la fiesta fan una pila de mal á nuestro institut. El grito, madurament calculat, debiera ser, no vuyt horas, sino cuatro... ó dos... ¡ó cap!

Tot lo que sea apartarse de esa pauta, será dar un disgusto als individuos del cuerpo municipal.

—¡Es verdad, amigo Pérez!

Hablas como un diputat. Eso del primer de Mayo si un día llega á triunfar será para nuestro gremio un golpe rudo, fatal... —¿Es decir que estém conformes?

—Desde los piés hasta el cap.

—Pues... sigamos nuestra ruta, y que no haiga novedad.

El Xanxes va cap arriba, el Pérez sequeix avall, y així esperan tot fent l' orni, que 'ls vajan á rellevar.

C. GUMA

LOS ACRÓSTICHS Y EL GOBERN

NTRÉ 'ls molt amichs que tinch, n' hi ha un, que te la monomania de desxifrar xaradas y geroglífichs. L' altre nit vaig anar á casa seva, y me 'l trobo ab lo *Noticiero* á las mans buscant la solució de un geroglífich qu' en la quarta plana l' indicat periódich portava.

Lo primer Deu vos guard que 'm doná al veure'm va ser posarme l' *estrenya-caps*... vull di' *Noticiero* davant de 'ls ulls, dihent:

—Ves tú, si trobas la solució de aixó, que jo ja fa dugas horas que hi barrino sense que fins ara m' haja sigut possible desubriarla.

—Home;—vaig contestarli,—si tú no la trobas, ¿cómo vols que jo que no 'm dedico á n' aquest género, siga mes afortunat?

—Es que 'm sab molt greu no sapiguer desxifrarlo,—replicá —Ja sabs que tinch la costum de no ficarme al llit, que no hagi trobat las solucions d' aquests *trenca-caps*...

—Donchs, noy,—vaig dirli,—si no tens cap més candela per aná á dormi, 'm sembla que hi haurás d' anar á las foscas... Pero, ja veurás; jo hi vingut per conversar una mica ab tú. De manera que deixa't de geroglífichs y digam: ¿Qué 't sembla del govern que tenim? ¿Pot anar?... ¿Qué fas ara!—vaig dirli, tot sorpres, al veure que 's posava á fer lletres y més lletres sobre un paper.

—Are ho veurás—contestá esclafint una rialla.—Me preguntas si 'l govern que tenim es bó ó dolent ¿veritat? Donchs, mira; ell mateix te ho dirá,—y 'm presentá un acróstich en aquesta forma:

ROBLERO ROBLEDO
AZCARRAGA Y PALMERO
CANOVAS DE CASTILLO

COS DAYON
BOSCH Y FUSTEGUERAS
BERANGER

CASTELLANOS
NAVARRO REVERTER
TETUAN

—¡Bravo, noy! ¿Es dir qu' es un mal govern?
—Sí; un govern detestable, y que si gobierna, es perque te lo que diu aquest acróstich:

ROBLERO ROBLEDO
NAVARRO REVERTER
CANOVAS DE CASTILLO
DUCH DE TEJUAN
AZCARRAGA Y PALMERO

COS DAYON
BERANGER
CASTELLANOS

BOSCH Y FUSTEGUERAS
—Bah... bah; deixa't d' acróstichs y digas: ¿Cómo ho farà la nació per treures aquesta plepa del demunt?

—¿Cómo ho farà? Quan n' estigui cansada, llavors se posará á cridar... Mira lo que diu l' acróstich:

BERANGER
COS DAYON
NAVARRO REVERTER
BOSCH Y FUSTEGUERAS
AZCARRAGA Y PALMERO
TETUAN
ROMERO ROBLEDO
CASTELLANOS
CANOVAS DE CASTILLO

—Llavors espantats es fácil que passin la frontera, y vingui la...
—¿Qué?
—Mira l' acróstich:

BERANGER
NAVARRO REVERTER
AZCARRAGA Y PALMERO
DUCH DE TETUAN
BOSCH Y FUSTEGUERAS
ROMERO ROBLEDO
CANOVAS DEL CASTILLO
CASTELLANOS
COS DAYON

¿Qué 'ls ne sembla d' aixó?
Jo no sé si será aquesta la solució; únicament els hi diré que 'l meu amich hi té la ma trencada per enduvinar geroglífichs, y si no va endevinar el del *Noticiero*, es perque aquest periódich té la costum de posarne d' equivocats, com va pasar ab el que aquell dia portava.

LLUIS SALVADOR.

ON Emilio l' un dia esmorsa ab en Cánovas... ¡hasta ab en Cánovas!...

Y l' endemá honra ab la seva presencia la taula de 'n Sagasta.

No en vá va dir, al retirar-se, que únicament treballaria per la patria... Ja ho venhen, desde que ha cambiat lo gorro-frigi per la gorra, á D. Emilio tot li es patria.

Per cert qu' en l' últim ápat que va celebrar ab l' home del tupé, li va comunicar la fausta noticia de que 'ls possibilistas alicantins s' havian unit ab los fusionistas de aquella capital.

Ja 's coneix que Alicante ha sigut sempre la terra famosa del turró.

Los silvelistas barcelonins continuan fent llista, assegurantse que ja tenen triat lo local ahont pensan establir lo seu cassino.

La base del partit es la selecció ó siga l' intent de passar á tothom per un cedás molt fi... Pero si tant ff es aqueix cedás, es molt fácil que l' esbotxin els que tenen quartos.

Partint de las intencions honestas de fer la tria, figürinse l' efecte que havia de causar als organiscadors de la colla nova, la pretensió de ingressar en ella desde un bon principi... ¿qui dirían?

Cuidado á caure d' esquena... Aguantinse bé... ¿Saben qui?

Nada menos que 'n Tort y Martorell, que, segons aseguran, s' ha posat de puntas ab en Sedó, y ara com ara no sab ahont darla.

Es fama que un dels silvelistas mes granats al veure revolotejar á n' en *Cavertu*, va cridar:

—Alerta noys!... Tapéu la sopera, que 'ns hipodria caure una mosca!...

La campanya electoral de Madrid té son quartel general en lo Ministeri de Gracia y Justicia, residencia de 'n Romero Robledo.

L' espectacle no deixa de ser curiós. Ja fan bé representant á la Justicia tapada d' ulla... Pero en lo successiu será precis representarla tapada d' ulls y aguantant la capa.

A Gracia l' altra nit va celebrarse una reunió pública en defensa dels procediments revolucionaris.

Un dels oradors va dir «que 's figurava que l' havian citat allí, no ja per parlar, sino per sublevarse.» Aquestas frases tan sinceras, com es natural, varen ser rebudas ab ruidosos aplausos. Per lo vist, á tothom li agrada molt que li amaguin l' ou.

Y figürinse si seria ardorós l' esperit revolucionari que reinaria á la reunió de Gracia, que una vegada terminats los discursos los oradors sigueren invitats á fer los honors «á una bien servida mesa llena de dulces y licores.» Ab aquestas mateixas paraulas, textualment copiadas, ho consigna 'l periódich *El Blas* del dilluns últim.

LO PRIMER DE MAIG

D. Antón no hi ha tingut cap reparo en deixar-la celebrar. |

Els únics que troban que l'establiment de las vuyt horas de treball seria un abús, porque ells ab una 'n tenen massa.

Per ara, ab totes aquestas reunions de faramalla, la monarquia està perfectament tranquila. No li succehiria aixís si sigués obra de pastisseria ó tingué la forma de una botella de licor. Llavoras aquestes revolucionaris tan tremebundos se la empassarian á cremadent, en un tancar y obrir d' ulls.

La martingala política 's veu més elara que la llum del sol.

En Sagasta ha governat dos anys gracias á la tolerancia de 'n Cánovas; y ara aquest governarà dos anys també, gracias á la tolerancia de 'n Sagasta.

Lo ventrell dels servidors de la restauració es com un rellojé que no mes té corda per dos anys.

Lleó XIII ha dirigit una carta als inglesos, encomiant lo seu esperit religiós é incitantlos á entrar en lo gremi de la Iglesia católica.

En una tertulia ultramontana, deya una devota:

—Lo Papa vol inglesos.

Un noble tronat, fent un gran suspir, li responia:

—Ay, ab quin gust li cediria 'ls méus!...

Lo Petit Duc trobantse á Sevilla cassant llebras, va caure de caball y 's va rompre la canyella de la cama.

Aixó, per mí, es un avis del Cel, que s' ha de traduir de la següent manera:

—Si cassant llebras inofensivas té trencas una cama, figurat lo que 't podrás trencar, lo día que 't dediquis á cassar coronas.

Un tipo molt deixat freqüenta una tertulia, y un seu company li diu:

—Quán t' hi jugas que sé lo que has menjat avuy per dinar?

—Qué?

—Ous. Com que tens tota la barba plena de rovell...

—Donchs, noy, t' equivocas de mitj á mitj... Vaig menjarne fa tres días.

En una barraca de banys de mar.

—Mosso, mosso!...—crida un banyista.

—Qué se li ofereix?

—No trobo els pantalons.

—Aixó ray, 'ls buscarem.

Passa llarga estona mirant totes las perxas, y escurinyant per tots 'ls banchs; mes al veure la inutilitat dels seus esforços diu:

—Pero escolli, senyoret, ¿ja está ssgur que quan ha entrat á la barraca 'n portava?

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

Al intrèpit xaradista J. Staramsa

Després de molt cavilar LA CAMPANA del dissapte váreig desxifrar per fitas xaradas, Staramsa. La que porta 'l número hñ es ca-la-ve-ra, no falla, can-sa-la-da la segona y la tercera al-de-a-na; la quarta diu es-ca-ro-la, la número cinch per-si-a-nas, la que fa sis cri-a-tu-ra, la séptima es nu-vi-at-ge y ma-qui-n-ri-a la última, ¿no es vritat que son exactas? Donchs, diumenge vaig anar per pendre café á l' Alhambra (pagant tú) y es clar, no vaig saberte veure en cap taula; ab aixó, 'l café que 'm deus ja me 'l pots fer portá á casa.

PEPET D' ESPLUGAS.

GEROGLIFICH.—Com més tens més deutes tens.

Han endevinat las 8 xaradas y 'l geroqlifich: Cintet Barrera y Cargol; las 8 xaradas Antonet del Corral, Joseph Campanyá (Pepet dels Ous), R. P. y Mossén Barrina; n' han endevinadas 7, Cabo Xinxilla y Jep Manel Solá; y 6 no més Un Federal Non.

XARADA

A TOTAL

Per més que ciutat te nombrin serás sempre hu-dos, Total, y per anys y panys que passin tres quatre sempre serás. La industria que dins tu tancas tercera-quarta atrassant, al contrari, sempre aumenta, progressant ab'segur pas. Per só qui 't coneix exclama entusiasmat en alt grau: —¡Hu-qnatre dos hu-segona, més bella del Principat!

ANAGRAMA

Lo marit de D.ª Tot va tot senyalat de cara, puig, segons diu D.ª Clara,

RAMONET R.

la total tren quan s' esbara y s' agafa d' allá ahont pot.

NOY DE SANS.

TRENCA-CLOSCAS

DON AGUSTÍN DAYA

Formar ab aquestas llettras lo titul de dos comedias catalanas.

M. CARRANCA.

LOGOGRIFO NUMERIC

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Nació Europea.
4 2 3 4 5 6 7.—Animal.
1 2 3 4 7 8.—Conegut pelotari.
6 2 3 7.—Prenda de vestir.
6 7 8.—Animal de ploma.
6 7 4.—Animal de pel.
8 7.—Nota musical.
5.—Lletra.

BURCET J.

GEROGLIFICH

LOM

AL

que pren

A

UN NOY TARRAGONÍ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Joseph S. y Vila, Ratolí de Iglesia, M. M. Rap. Tenitsuga, M. Carreñá, G. (2) Nen Coll, Antonet d' l' Vi, M. Ll., Pacificos, Un Sastre, Un Inglés, Germá de Maceo, Pepito, R. Samper, y P. R. B.: —Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Viola, Un Llagostí y C., Pepito, Rep. 1895 Gratallops, A. Gibert y J. Buyé, Pelotari, Gonnella Poetich, J. Durán y Riu, A. Suñer Cupons, Joanet Rocavert, J. Robert P., Anton Font, Un Pegot, Cintet Barrera y Cargol, Jumeira, y M. Val.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Follet: Lo que 'ns envia está molt bé: mil gracias.—J. Durán: L' assumpto es bastant delicat, y tenim por que hasta la dona que sembla ser la victima en protestar.—J. G. (Gracia): L' hé oe de Sagunto segons las nostras noticias es fill de Segovia.—A. F. O.: Los grammas no 'ns acaban de agradar.—R. E. (Bagá): Rebuda la seva carta: Tindrém presents las noticias per si 's presenta 'l cas de ferne us.—J. Sunal: Las poesias son flujias.—Angel Moix: Las de vosté no 'ns fan el pes: lo logogrifo pot arreglar.—Duch y Sturi: L' assumpto de la poesia resultá un rich massa picaresch é irreverent: lo demés va.—Pepet de Vilafranca: Encare que no 's dissi: geix per l. seva novedat v urém de sprofitar la segona.—E. Martí G. Ol: Sempre hem tingut intencion de publicar los, dispenst, donchs, que no 's torném. La Guspira: o 'ns acaba de agradar.—J. Negués: Falta la solució.—Un d' Hostalrich: Idem, i em.—Antonet del Corral: Aprofitarem alguna cosa.—Joseph Bonel: Va bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

Lo próxim dissapte NÚMERO EXTRAORDINARI de
LA CAMPANA DE GRACIA
8 planas = Ilustracions de MOLINÉ, APELES Y MIRÓ = 10 céntims